

[Christmas Møller.]

maal kun som et Spørgsmaal, om vi kunde faa Varer. Ja, men man kan jo snart lige saa godt begynde at tale om Spørgsmaalet, om vi har Valuta og Penge til at faa den Vare hjem sammen med mange andre Varer, vi skal have. Derfor ser jeg ogsaa det hele som et Spørgsmaal om Priser, et Spørgsmaal, om vi har Raad til at faa selv de nødvendige Varer hjem til Landet.

Med Hensyn til hele det System, som er gennemført indtil videre, er Ansvaret naturligvis den højtærede Handelsministers, og jeg kan godt anerkende, at den højtærede Handelsminister i sin Tale her i Dag understregede, at Ansvaret naturligvis var hans. Det er jo rigtigt, saaledes som det er blevet sagt, at vi siden den 1. September har indført Raad og Nævn, saa at — for at ihukomme et nu afdød meget æret Medlem af dette Ting — næsten ingen Djævel kan hitte ud af det. Det erhvervsøkonomiske Raad, de forskellige Nævn, der er nedsat, skal naturligvis ikke kunne løbe fra deres Ansvar. De skal erkende, at de har faaet denne og hin begrænsede Opgave, men til syvende og sidst er det klart, at som Bemyndigelsesloven er, som Opgaverne er for de paagældende, hviler Ansvaret hos Ministeren, d. v. s. hos Regeringen.

Vi, der er gamle, kan ikke lade være med at tænke paa den sidste Krig, og hvad vi oplevede politisk da, og naar vi tænker paa Restriktioner og Indgreb, tænker vi alligevel altid paa det gigantiske Arbejde, Ove Rode udførte i Krigens Tid. Og jeg siger til den højtærede Handelsminister: Lykken plejer at staa den kække bi, og det skal fortolkes paa den Maade, at jeg tror, at det, Vælgerne vil i Dag, er at se et Indgreb, de forstaar, Foranstaltninger, de kan se der er Sigte og Maal i. Derfor var jeg altsaa saa lidt tilfreds med Handelsministerens Udtalelser om, at man venter længst muligt. Det er maaske ikke en traditionel Oppositions-Opgave at sige det paa den Maade, men naar jeg tænker paa, hvorledes Stillingen for alle er i Dag økonomisk, og hvorledes alle vi, der er samlede i denne Sal, med Frygt tænker paa, hvorledes Fremtiden skal forme sig, skal vi saa ikke være enige om, at vi aldeles ikke tror paa, at de Indgreb, der foreløbig er foretaget, er dem, vi kan standse ved; Indgrebene bliver af en helt anden og voldsommere Karakter i den allernærmeste Fremtid. Derfor siger jeg til Handelsministeren som til alle: De maa tage deres Ansvar. Det er ikke Udsættelse, men det er Handling, det er Regering, Landet i dette Øjeblik kræver.

Det tredie Spørgsmaal, jeg gerne vil gøre et Par enkelte Bemærkninger om, er Spørgsmaalet om Importørernes Stilling i den Situation, der har været og endnu foreligger. Jeg er overordentlig godt tilfreds med, at den højtærede Handelsminister ikke har vendt sig imod Importørerne og den Stilling, de har indtaget. Jeg vil ogsaa mene, at det havde været urimeligt. Men jeg, og mit Parti med mig, mener, at naar vi er inde paa et Vareomraade som dette, er det nødvendigt, at man træffer saadanne Bestemmelser, at de, der er sat til normalt at importere Varerne, ogsaa kan være nogenlunde sikre paa, at pludselige Begivenheder ikke kan slaa dem fuldkommen over Ende. Hvis vi tænker paa de Prisstigninger, der siden 1. September har været i Kul- og Koksbranchen, er Forholdet dette, at med den Mulighed for Øje, at det kunde gaa i samme Fart den modsatte Vej, naar Krigsen hørte op — og i Eftervirkningerne af den store Krig 1914—18 gik det jo meget voldsommere med Prisfaldet end med Prisstigningen —, er der simpelt hen ikke noget at sige til, at Firmaer og Personer ikke kan sætte deres Velfærd ind, medmindre de er sikre paa, enten at der oprettes en Udligningskasse, som Ministeren omtalte, eller at der skabes en Garanti, som de har det i Sverige, eller at man fortolker Prisnoteringsbekendtgørelsens § 7 saaledes, at der kan tages et rimeligt Beløb til at danne et Grundlag for Risikoen; man kan simpelt hen ikke forlange, at disse Personer og Firmaer skal fortsætte deres normale Virksomhed, naar de ikke ved, om de i Løbet af Uger eller Maaneder bliver slaet over Ende. Derfor maa man paa disse Omraader efter min Opfattelse træffe en Afgørelse — hvilken, kan jeg godt forstaa det kan være en Smule vanskeligt at afgøre. Jeg hører naturligvis til dem, som ønsker, at man længst muligt skal bevare saa megen Frihed i Erhvervslivet som muligt, men at man ogsaa paa disse Omraader maa træffe en Beslutning, synes mig at være givet.

Jeg skal da slutte med at sige, at hvis man, saaledes som vi i sin Tid havde ønsket det, havde haft Spørgetimer her i Folketinget, havde dette Spørgsmaal ikke været gjort til Genstand for en højtidelig Forespørgsel, saa havde man afæsket Ministeren et Svar i Spørgetimen. Ministeren har givet Svaret. Jeg har paa mit Partis Vegne svaret, at jeg tror, der paa det Omraade, jeg har nævnt, ganske utvivlsomt er begaaet en Fejl, og jeg vil gerne have mit Svar opfattet saaledes, at jeg om hele den økonomiske Politik, der skal føres her i Landet, siger til Regeringen: Forstaa nu vel, at